

SURSUM CORDA

Tygodnik parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Gdyni

Medytacja nad Dobrą Nowiną

Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobiegnęła więc i przybyła do Szymona Piotra oraz do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: «Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono».

Wszedł więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli obydwa razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzał leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą w jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, które mówi, że On ma powstać z martwych. (J 20, 1-9)

To jest bardzo piękno słowo, które mówi o patrze- niu. Inaczej patrzy Piotr i inaczej patrzy Jan. Nawet w języku greckim ta różnica jest oddana.

Piotr patrzy teoretycznie, ogląda fakty, widzi rzeczy, ale jego serce nie ogląda SENSU.

Natomiast Jan jest obdarzony zdolnością DUCHOWEJ INTUICJI, kiedy on ma wgląd w głębię znaczenia tego, co się dzieje. Tych wydarzeń, tych faktów i rzeczy, które składają się na oglądany obraz.

Wiara to nie jest zarejestrowanie spojrzeniem jakiś prawd wiary. To nie jest tylko oglądanie tego, co można obejrzeć. Ale to jest właśnie to oświecenie serca, które patrzy i widzi o co chodzi. I widzi boskie pragnienia i widzi boski sens, który zostaje objawiony.

Przedziwne to jest wydarzenie i bardzo ciekawe jest to, że to Maria Magdalena pobiegła i oznajmiła uczniom co widziała. To ma bardzo głęboki sens. Dlatego, że uczniowie (Apostołowie), ich misją będzie głosić. Przekazywać wiarę i żeby to czynić muszą najpierw wiarę przyjąć. Przyjąłem – Przekazuję. Nie możesz być nauczycielem, jeśli wcześniej nie byłeś uczniem. Jeśli chcesz komuś przekazać wiarę, musisz ją najpierw przyjąć. (ks. Mateusz)

WIELKANOC

Zmartwychwstanie, Giovanni Antonio Bazzi, 1477 – 1549

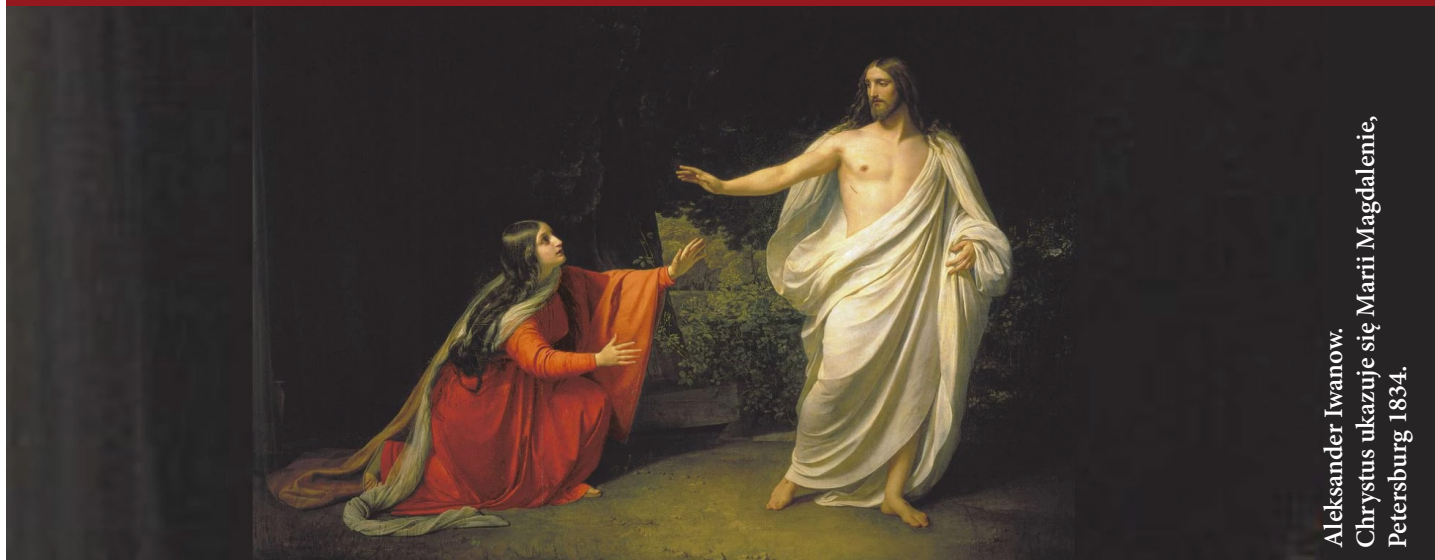
„Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, choć drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam»” (J 20,19-20).

Obecny rok duszpasterski przeżywany pod hasłem „Uczniowie-misjonarze”. Mobilizuje to naszą wspólnotę parafialną do jeszcze większej otwartości na Dobrą Nowinę, ale także do odwagi w przekazywaniu jej innym. Dzisiaj Chrystus Zmartwychwstały posyła także nas, abyśmy jako Jego uczniowie stawali się misjonarzami – dawali świadectwo miłości Serca Jezusowego.

Niech dar pokoju, którego udziela Zmartwychwstały Pan napełnia nasze serca, rodziny i całą wspólnotę parafialną. Wyrażam serdeczną wdzięczność za wszelkie zaangażowanie, pomoc i solidarność okazywaną naszej parafii.

Zapewniam o pamięci w modlitwie

ks. Jacek Bramorski proboszcz parafii NSPJ w Gdyni

Aleksander Iwanow.
Chrystus ukazuje się Marii Magdalenie,
Petersburg 1834.

Być świadkiem to znaczy wydać sąd o wydarzeniach, w których osobiście się uczestniczyło. Wielu z uczniów Jezusa przeszło dramatyczną drogę od rozczarowania i zniechęcenia z powodu męki i śmierci swego Mistrza do uczucia zdumienia i radości ze spotkania ze Zmartwychwstałym. Wniknijmy w tajemnice niektórych z nich.

Spotkanie z Matką

Potrzeba wielkiej odwagi i wrażliwego serca, aby przyjąć fakt spotkania Matki i Syna w tajemnicy zmartwychwstania. Św. Ignacy w Ćwiczeniach duchownych napisał: „[Zmartwychwstały Pan] ukazał się Dziewicy Maryi. Choć nie mówi o tym Pismo Święte, to należy uważać tę prawdę za wypowiedzianą wobec faktu, że opowiedziano o Jego ukazaniu się tyłu innym”. Po latach intuicję świętego z Loyoli podejmuje Jan Paweł II w środowych katechezach maryjnych. „Istnieją (...) wszelkie powody, by przypuszczać, iż Matka była pierwszą osobą, której zmartwychwstały Jezus się ukazał”. Ojciec Święty powołuje się na świadectwo Seduliusza, autora z V w., który uważa, że „Chrystus ukazał się w blasku zmartwychwstałego życia przede wszystkim swojej Matce. Istotnie, Ta, która poprzez zwiastowanie stała się Jego drogą do świata, była powołana, by szerzyć cudowną nowinę o zmartwychwstaniu i głosić Jego przyjście w chwale”. Kult tego spotkania podtrzymują ojcowie franciszkanie w kaplicy Grobu Pańskiego w Jerozolimie.

Maryja – pierwsza wierząca. Matka nigdy nie miała wątpliwości, kim jest i czego dokonał Jej Syn. Jesteśmy przekonani, że Ona pierwsza spotkała Zmartwychwstałego i dlatego w Niedzielę Zmartwychwstania sprawowana jest msza święta w Bazylice Santa Maria Maggiore.

W okresie wielkanocnym wspólnota chrześcijańska zwraca się do Matki Pana z wezwaniem: „Królowo nieba, wesel się, alleluja!”. Wspominamy w ten sposób radość Maryi ze zmartwychwstania Jezusa i prosimy Ją, aby stała się „przyczyną radości” dla wszystkich ludzi.

Wszystkich innych, którym ukazał się Zmartwychwstały Pan i o których wspomina Pismo Święte: niewiasty, apostołowie, nazywani są „niewierzącymi”. Nie dlatego, że odrzucili naukę Jezusa, ale z powodu swego ograniczenia. Nie pojmowali, nie rozumieli, o co chodzi Chrystusowi. Nam dziś jest łatwiej, bo wiemy o Zmartwychwstaniu, oni musieli jeszcze poczekać na wylanie Ducha.

Spotkanie z niewiastami Marią Magdaleną

„Zachowanie Jezusa było rewolucyjne. W Jego czasach kobiety nie były brane pod uwagę jako świadkowie w sądzie.

A mimo to Jezus właśnie kobietom powierza zadanie świadczenia o Jego zmartwychwstaniu, czyli najważniejszą informację, bez której próżna byłaby nasza wiara” – pisze w komentarzu świątecznym biblista ks. dr Paweł Rytel-Andrianik. Po zmartwychwstaniu Jezus objawił się na kobietom jako pierwszym. Co więcej, kazał im iść do apostołów i przekazać, że On żyje.

Jedną z tych kobiet była Maria Magdalena, która w tradycji kościołów wschodnich jest nazywana Apostołą Apostołów właśnie dlatego, że to ona przekazała im wiadomość o Zmartwychwstaniu Jezusa. Zmartwychwstały Pan powierza jej dobrą nowinę — paschalne orędzie. To wyróżnienie jest zgodne z ewangeliczną logiką, że ostatni będą pierwszymi (Łk 13,30).

Orędzie Marii Magdaleny dotyczy pustego grobu: „Maria Magdalena stała przed grobem płacząc. A gdy tak płakała, nachyliła się do grobu i ujrzała dwóch aniołów w bieli (...). I rzekli do niej: »Niewiasto, czemu płaczesz?«. Odpowiedziała im: »Zabrano Pana mego i nie wiem, gdzie Go położono«. Gdy to powiedziała, odwróciła się i ujrzała stojącego Jezusa, ale nie wiedziała, że to Jezus. Rzekł do niej Jezus: »Niewiasto, czemu płaczesz? Kogo szukasz?« (J 20,11—15). Płacz i tęsknota zbliżają Magdalenę do osobistego spotkania oraz szczególnej zażyłości z Panem. Bezpośredni kontakt z Jezusem pozwala poznać Pana i Nauczyciela, który przekazuje nowe orędzie: „Udaj się do moich braci i powiedz im: »Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego oraz do Boga mego i Boga waszego«” (J 20,17).

Misja ewangelizacyjna Marii Magdaleny zainicjowała kolejne spotkania ze Zmartwychwstałym, które umożliwiają pogłębienie tajemnicy paschalnej.

W czasach Jezusa nie było czegoś takiego jak nauczanie przez kobiety. Tymczasem Jezus posyła kobiety, aby one nauczały, i to o zmartwychwstaniu. Co więcej, aby poszły nawet do apostołów.

W tym kontekście warto podkreślić, że taka postawa Jezusa nie była „tylko od święta”. On przez całe życie bardzo cenił kobiety i używał terminologii wskazującej na równość mężczyzn i kobiet. Jednym z najciekawszych i najmocniejszych Jego wyrażen jest określenie kobiety jako „córci Abrahama” (Łk 13, 16). Takie wyrażenie nie występuje w żadnym innym miejscu w Biblii; jest tam tylko mowa o „synach Abrahama”.

(E.Korowajczyk na podst.: ks. Jan Kochel/opoka.org)

Pan Jezus przed wstąpieniem do nieba dał swoim uczniom nakaz głoszenia Ewangelii całemu światu i udzielania chrztu wszystkim narodom: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest będzie zbawiony; a kto nie uwierzy będzie potępiony” (Mk 16,15-16) (...)

Powszechna misja Kościoła rodzi się z nakazu Jezusa Chrystusa i urzeczywistnia w ciągu wieków przez głoszenie tajemnicy Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego oraz tajemnicy wcielenia Syna jako wydarzenia niosącego zbawienie całej ludzkości. To właśnie stanowi podstawową treść chrześcijańskiego wyznania wiary (...)

Należy przede wszystkim potwierdzić ostateczny i pełny charakter objawienia Jezusa Chrystusa. Należy mianowicie „mocno wierzyć” w to, że w tajemnicy Jezusa Chrystusa, wcielonego Syna Bożego, który jest „drogą, prawdą i życiem” (J 14,6), zawarte jest objawienie pełni Bożej prawdy: „Nikt nie zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca nikt nie zna, tylko Syn i ten, komu Syn zechce objawić” (Mt 11,27); „Boga nikt nigdy nie widział; ten jednorodzony Bóg, który jest w łonie Ojca, [o Nim] pouczył” (J 1,18); „W nim bowiem mieszka cała Pełnia: Bóstwo, na sposób ciała, bo zostaliście napełnieni w Nim” (Kol 2,9-10). Sobór Watykański II, wierny Bożemu słowu, naucza: „Najgłębsza zaś prawda o Bogu i o zbawieniu człowieka jaśnieje nam przez to objawienie w osobie Chrystusa, który jest zarazem pośrednikiem i pełnią całego objawienia”. I przypomina: „Jezus Chrystus więc, Słowo Wcielone, „człowiek do ludzi” posłany, „głosi słowo Boże” (por. J 3,34) i dopełnia dzieła zbawienia, które Ojciec powierzył Mu do wykonania (por. J 5,36; 17,4). Dlatego Ten, którego gdy ktoś widzi, widzi też i Ojca (por. J 14,9), przez całą swoją obecność i okazanie się przez słowa i czyny, przez znaki i cuda, zwłaszcza zaś przez śmierć swoją i pełne chwały zmartwychwstanie, a wreszcie przez zesłanie Ducha prawdy, objawienie doprowadził do końca i do doskonałości oraz świadectwem Bożym potwierdza (...).

Ekonomia więc chrześcijańska, jako nowe i ostateczne przymierze, nigdy nie ustanie i nie należy się już spodziewać żadnego nowego objawienia publicznego przed chwalebny ukazaniem się Pana naszego Jezusa Chrystusa (por. 1 Tm 6,14 i Tt 2,13)”. Dlatego encyklika „Redemptoris missio” przypomina Kościołowi zadanie głoszenia Ewangelii jako pełni prawdy: „W tym ostatecznym Słowie swego Objawienia Bóg dał się poznać w sposób najpełniejszy: powiedział ludzkości, kim jest. To ostateczne samoobjawienie się Boga jest podstawowym motywem, dla którego Kościół „jest misyjny ze swej natury”. Nie może on nie głosić Ewangelii, czyli pełni prawdy, jaką Bóg dał nam poznać o samym sobie”. Tylko więc objawienie Jezusa Chrystusa wprowadza „w naszą historię prawdę uniwersalną i ostateczną, która pobudza ludzki umysł, by nigdy się nie zatrzymywał”. (...)

Adekwatną odpowiedzią na objawienie Boże jest „posłuszeństwo wiary” (Rz 1,5; por. Rz 16,26; 2 Kor 10,5-6) przez które człowiek z wolnej woli cały powierza się Bogu, okazując „pełną uległość rozumu i woli wobec Boga objawiającego” i dobrowolnie uznając objawienie przez Niego dane. Wiara jest darem łaski: „By móc okazać wiarę, trzeba mieć łaskę Bożą uprzedzającą i wspomagającą oraz pomoce wewnętrzne Ducha Świętego, który by poruszał serca i do Boga zwracał, otwierał oczy rozumu i udzielał „wszystkim słodczy w uznawaniu i dawaniu wiary prawdziem”. Posłuszeństwo wiary zakłada przyjęcie prawdy Chrystusowego objawienia, potwierdzonej przez Boga, który jest samą Prawdą: „Wiara jest najpierw osobowym przyłgnięciem człowieka do Boga; równocześnie i w sposób nierozdzielny jest ona „dobrowolnym uznaniem całej prawdy, którą Bóg objawił”. Wiara jako „dar Boży” i „cnota nadprzyrodzona włana przez Niego” zakłada więc podwójne przyłgnięcie: do Boga, który objawia, i do prawdy przez Niego objawionej ze względu na zaufanie, jakim obdarza się oso-

bę, która ją ogłasza. Dlatego „powinniśmy wierzyć nie w kogoś innego, jak tylko w Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego” (...)

Należy bowiem „wyznawać stanowczo”, jako niezmienną naukę wiary Kościoła, prawdę o Jezusie Chrystusie, Synu Bożym, Panu i jedynym Zbawicielu, który przez wydarzenie swojego wcielenia, śmierci i zmartwychwstania doprowadził do końca historię zbawienia, mającą w Nim swoją pełnię i centrum. Potwierdzają to jednoznacznie świadectwa nowotestamentowe: „Ojciec zesłał Syna jako Zbawiciela świata” (J 4,14); „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata” (J 1,29). W swojej mowie przed Sanhedrynem Piotr, pragnąc wyjaśnić uzdrowienie chromego od urodzenia (por. Dz 3,1-8), dokonane w imię Jezusa Chrystusa, oświadcza: „I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, przez które moglibyśmy być zbawieni (Dz 4, 12). Ten sam apostoł dodaje ponadto, że Jezus Chrystus „jest Panem wszystkich”, „i że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych”; dlatego „każdy kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów” (por. Dz 10,36.42.43). (...)

Apostoł Jan stwierdza: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, aby świat został przez Niego zbawiony” (J 3,16-17). W Nowym Testamencie powszechna wola zbawcza Boga łączy się ściśle z jedynym pośrednictwem Chrystusa: Bóg „pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus, który wydał siebie samego na okup za wszystkich” (1 Tm 2,4-6). (...)

Wszyscy ludzie zaś obowiązani są szukać prawdy, zwłaszcza w sprawach dotyczących Boga i Jego Kościoła, a poznawszy ją, przyjąć i zachowywać”. Objawienie Chrystusa będzie nadal w historii „prawdziwym drogowskazem” dla całej ludzkości: „prawda, którą jest Chrystus, domaga się, by ją przyjąć jako uniwersalny autorytet”. Chrześcijańska tajemnica przekracza bowiem każdą barierę czasu i przestrzeni i urzeczywistnia jedność rodzaju ludzkiego: „Wszyscy ludzie, wywodzący się z różnych krajów i tradycji, zostają powołani w Chrystusie do udziału w jedności rodziny dzieci Bożych. (...) Jezus obala mury podziału i zaprowadza nie znaną dotąd i doskonałą jedność przez uczestnictwo w Jego tajemnicy. Ta jedność jest tak głęboka, że Kościół może mówić za św. Pawłem: „Nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga” (Ef 2,19)”.
Jego Świętobliwość Jan Paweł II, w czasie audiencji udzielonej 16 czerwca 2000 r. niżej podpisanemu Kardynałowi Prefektowi Kongregacji Nauki Wiary, kierując się niezawodną wiedzą i działając na mocy swej władzy apostołskiej zatwierdził i uprawomocnił niniejszą Deklarację, uchwaloną na Zebraniu Plenarnym Kongregacji, oraz polecił jej opublikowanie.
Rzym, w siedzibie Kongregacji Nauki Wiary, 6 sierpnia 2000 r., w Święto Przemienienia Pańskiego.

JOSEPH Kard. RATZINGER

Prefekt

Tarcisio Bertone S.D.B.

Emerytowany arcybiskup Vercelli

Sekretarz

Intencje Mszy Świętych

Zmartwychwstanie Pańskie 5 IV 2026 r.

- 7.30 + Za śp. Annę Śliwa
9.30 + Za śp. Dorianą Dąbrowskiego
10.00 + Za śp. rodziców Annę i Witolda Niesiołowskich
11.30 + Za śp. Danutę, syna Jerzego i śp. Urszulę
12.00 Za parafian
17.00 + Za sp. Władysława Adamskiego w 1 r. śm.
19.00 + Za zmarłych z rodzin Gizal i Mielko

Poniedziałek Wielkanocny 6 IV 2026 r.

- 7.30 Na uwielbienie Boga Ojca
9.30 O Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla rodziny Bednarczyk, Walas i Halickich
10.00 Dziękczynna za otrzymane łaski, z prośbą o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla całej Rodziny Hanny oraz o szczęśliwą operację dla Grażyny
11.30 + Za śp. Ryszarda, Angelikę, Franciszka Stefanowskich oraz za śp. Leona i Magdalenę Barcz i śp. Teresę
12.00 Za parafian
17.00 + Za sp. Mariusza Judyckiego w 8 r. śm. oraz za śp. Bronisławę, Feliksa, Nijolę i Irenę
19.00 O łaskę wiary, Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla Marii Samolewicz - Trybulec

Wtorek 7 IV 2026 r.

- 6.30 Za duchowieństwo i cały Kościół Świętyś
7.30 + Za śp. Mariannę i Józefa Komorowskich i za zmarłe rodzeństwo
16.30 Za dusze w Czyśćcu cierpiące – intencja od Apostolstwa Dusz Czyścicowych
18.00 + Za zmarłych parafian w miesiącu marcu: śp. Piotra Miszka, Czesława Ciecholewskiego, Urszulę Heland, Annę Wyrąbkiewicz, Józefę Olbromską, Dariusza Głowczyk, Antoniego Kapuścińskiego, Stefanię Korthals, Lubomiłę Glonek, Jadwigę Bielińską.

Środa 8 IV 2026 r.

- 6.30 Dziękczynna za otrzymane łaski, z prośbą o Boże błogosławieństwo i opiekę Maryi dla Urszuli z okazji Urodzin
7.30 + Za śp. Stanisława
16.30 + Za śp. Mirosława w 10 r. śmierci, za zmarłych z rodziny Boniewskich, Kłapytów
18.00 + Za śp. Mariannę w 20 r. śm. i śp. Władysława

Mikołajskich oraz za śp. Leona Liebrecht

Czwartek 9 IV 2026 r.

- 6.30 + Za zmarłe Siostry Nazaretanki
7.30 + Za śp. Anielę i Andrzeja Tokarz
16.30 Dziękczynna z prośbą o dary Ducha Św. i mądrość Bożą dla Kapłanów posługujących w naszej Parafii – int. od Wspólnoty Żywego Różańca
18.00 + Za śp. Jerzego w 7 rocznicę śmierci

Piątek 10 IV 2026 r.

- 6.30 + Za śp. rodziców z obojga stron i za rodzeństwo
7.30 O Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla Anny w dniu Urodzin
16.30 1. + Za śp. Władysławę i Michała
2. Dziękczynna za otrzymane łaski, z prośbą o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i zdrowie dla Haliny i Zbigniewa Gwardiak w 60 Rocznicę Ślubu
18.00 + Za śp. Irenę Liebrecht w 22 r. śmierci oraz za śp. Henrykę i Józefa Grzywińskich

Sobota 11 IV 2026 r.

- 6.30 Na uwielbienie Boga Ojca
7.30 + Za śp. Eugeniusza Janowskiego
16.30 O Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla Członków 21 Róży Żywego Różańca i Ich Rodzin
18.00 + Za śp. Hannę Kaźmierczak w 23 r. śmierci

Niedziela Miłosierdzia Bożego 12 IV 2026 r.

- 7.30 O Boże błogosławieństwo, dary Ducha Św. i opiekę Matki Bożej dla Pauliny, Ewy i Krystiana oraz o Miłosierdzie Boże dla Rodziny
9.30 + Za śp. Halinę, Jerzego, Józefa oraz za wszystkich zmarłych z Rodziny
10.00 O Miłosierdzie Boże, potrzebne dary Ducha Świętego i opiekę Matki Bożej dla całej Rodziny
11.30 Dziękczynna za otrzymane łaski, z prośbą o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla Grajcany i Jej Rodziców
12.00 Za parafian
17.00 O Boże błogosławieństwo dla Parafian oraz dla Księży i Sióstr – intencja od Czcieli Bożego Miłosierdzia
19.00 O Miłosierdzie Boże i wszelkie potrzebne łaski dla Jadwigi Dziegielewskiej i dla całej Rodziny

Ogłoszenia

Poniedziałek Wielkanocny

Jutro Poniedziałek Wielkanocny (II Dzień Świąt). Msze św. w naszym kościele według porządku niedzielnego. Z racji Oktawy Wielkanocnej (osiem pierwszych dni okresu wielkanocnego) w najbliższy piątek nie obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych.

Wielkanocna zbiórka żywności

Dziękujemy za włączenie się w wielkanocną zbiórkę żywności. Parafialna Grupa Caritas z przyniesionych darów przygotowała paczki dla rodzin i samotnych osób z naszej parafii. Wiele owoców przyniosło również losowanie dobrych uczynków – konkretnej modlitwy, postu i jałmużny. Wszystkim, którzy uczestniczyli w tych wielkopostnych dziełach charytatywnych składamy serdeczne Bóg zapłać!